

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 515

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
157.	— Lege pentru completarea art. 8 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României	2	Decizia nr. 156 din 14 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței..... 5–6
609.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea art. 8 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României	2	Decizia nr. 198 din 23 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție 7–10
★			
158.	— Lege pentru stimularea personalului de cercetare, dezvoltare și inovare din instituții de învățământ superior de stat și unități de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național în vederea impulsivării procesului de dezvoltare economico-socială și culturală a României	3	Decizia nr. 262 din 27 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 ¹¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii 11–13
★			
610.	— Decret privind promulgarea Legii pentru stimularea personalului de cercetare, dezvoltare și inovare din instituții de învățământ superior de stat și unități de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național în vederea impulsivării procesului de dezvoltare economico-socială și culturală a României	3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
★			
159.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, precum și pentru modificarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere	4	214. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind modificarea art. 42 din Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015–2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014–2020 14
611.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, precum și pentru modificarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere	4	225. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea modelului etichetei pentru produsul pepeni comercializat de producătorii agricoli 15
		ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA	
		28. — Hotărâre privind acordarea unor derogări de la aplicarea dispozițiilor art. 22 din Regulamentul de organizare și desfășurare a examenului de competență profesională, aprobat prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 60/2014 16	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru completarea art. 8 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — După alineatul (4) al articolului 8 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 5 mai 2014, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Structurile Ministerului Apărării Naționale pot lua în subordine și pot ordona misiuni forțelor armate străine staționate pe teritoriul României, în condițiile art. 4 și 5, în limitele stabilite prin transferul de autoritate și înțelegerile încheiate de către Ministerul Apărării Naționale cu reprezentanții autorizați ai părții trimițătoare.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

PETRU-GABRIEL VLASE

București, 30 iunie 2017.

Nr. 157.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind promulgarea Legii pentru completarea art. 8 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea art. 8 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 30 iunie 2017.

Nr. 609.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru stimularea personalului de cercetare, dezvoltare și inovare din instituții de învățământ superior de stat și unități de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național în vederea impulsivării procesului de dezvoltare economico-socială și culturală a României**Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Prezenta lege asigură cadrul legal pentru impulsivarea activităților de cercetare științifică, dezvoltare, inovare, creație, servicii și transfer tehnologic din cadrul instituțiilor de învățământ superior de stat și unităților de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național, prin atragerea de resurse financiare din mediul economic privat, și pentru dezvoltarea parteneriatului public-privat.

Art. 2. — În interacțiunea cu entitățile economico-sociale și din domeniul culturii, instituțiile de învățământ superior de stat și unitățile de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național oferă diverse tipuri de servicii specializate, activități de expertiză, consiliere și asistență științifică.

Art. 3. — (1) Implementarea activităților prevăzute la art. 1 se face de către următoarele categorii de personal: personal didactic de predare, personal didactic auxiliar, personal nedidactic, cercetători, masteranzi și doctoranzi.

(2) Personalul implicat în contracte/proiecte de cercetare științifică, dezvoltare, inovare, creație, servicii și transfer tehnologic, a căror sursă de finanțare nu provine de la bugetul de stat, își desfășoară activitatea pe bază de contract individual de muncă

pe perioadă determinată și este salarizat în raport cu numărul de ore/luni de muncă, în conformitate cu prevederile contractului de cercetare/finanțare/servicii, în limita fondurilor atrase.

(3) Quantumul orar/lunar se stabilește de instituția de învățământ superior de stat și/sau unitatea de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național, la propunerea directorului de contract/proiect sau, după caz, a centrului/institutului, respectând rezultatul negocierilor, stipulat în contractul de cercetare/finanțare/servicii.

Art. 4. — Pentru dezvoltarea și consolidarea centrelor/institutelor de cercetare, inclusiv pentru susținerea unor reviste sau mobilități, instituția de învățământ superior de stat și/sau unitatea de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național poate alocă o sumă reprezentând maximum 10% din volumul cheltuielilor indirecte.

Art. 5. — Prevederile prezentei legi se aplică tuturor tipurilor de contracte de cercetare/finanțare/servicii care sunt încheiate cu persoane juridice de drept privat, exceptându-le pe cele care sunt finanțate din fonduri externe nerambursabile.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

PETRU-GABRIEL VLASE

București, 30 iunie 2017.

Nr. 158.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru stimularea personalului de cercetare, dezvoltare și inovare din instituții de învățământ superior de stat și unități de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național în vederea impulsivării procesului de dezvoltare economico-socială și culturală a României

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru stimularea personalului de cercetare, dezvoltare și inovare din instituții de învățământ superior de stat și unități de cercetare-dezvoltare-inovare din sistemul național în vederea impulsivării procesului de dezvoltare economico-socială și culturală a României și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 30 iunie 2017.

Nr. 610.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE
privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, precum și pentru modificarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9 din 30 martie 2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, precum și pentru modificarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 6 aprilie 2016, cu următoarea modificare:

— **La articolul II, articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 3. — (1) Numărul maxim de posturi pentru Gărzi este de 1.007, din care:
a) 935 de posturi pentru personalul silvic cu atribuții de control și implementare;
b) 72 de posturi pentru persoane cu atribuții auxiliare domeniului, din care:
18 posturi cu pregătire juridică, 18 posturi cu pregătire economică și 36 de posturi cu diferite atribuții — resurse umane, achiziții, investiții, administrativ.
(2) Numărul minim de posturi pentru o structură teritorială a Gărzii este de 40.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 30 iunie 2017.
Nr. 159.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, precum și pentru modificarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, precum și pentru modificarea art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 30 iunie 2017.
Nr. 611.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 156

din 14 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Constantin Mateescu în Dosarul nr. 2.909/85/2009/a65 al Curții de Apel Alba-Iulia — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 430D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată; de asemenea, partea Societatea Pozzo Impex — S.R.L. din Sibiu a depus note de ședință prin care precizează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere că instituirea unor termene precum cele cuprinse în prevederile criticate corespund procedurii speciale a insolvenței. În acest sens, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 22 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.909/85/2009/a65, **Curtea de Apel Alba-Iulia — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Constantin Mateescu într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin instituirea unui termen de 30 de zile, de la data afișării tabelului definitiv, în care să se propună planul de reorganizare, indiferent dacă acesta are înscrise creanțe cu titlu provizoriu, sub sancțiunea trecerii la faliment în condițiile nepropunerii planului de reorganizare în termenul instituit de art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, se încalcă dreptul la

un proces echitabil. În acest context, se apreciază că acest termen ar trebui să se raporteze și la dispozițiile art. 74 alin. (1), precum și ale art. 73 alin. (3) din aceeași lege, dându-se posibilitatea debitorului să propună un plan de reorganizare pe o valoare reală a creanțelor recunoscute în urma unor hotărâri judecătorești definitive, respectiv această propunere a planului de reorganizare să poată fi făcută doar în baza unui tabel definitiv al creanțelor care să conțină creanțele cu titlu definitiv, și nu pe baza unor creanțe înscrise cu titlu provizoriu care sunt supuse controlului judecătorului-sindic în cadrul unor contestații.

7. **Curtea de Apel Alba-Iulia — Secția a II-a civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, se arată că prevederile criticate nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție prin faptul că instituie un termen de 30 de zile de la afișarea tabelului definitiv de creanțe în care o propunere privind planul de reorganizare ar putea fi făcută, întrucât, pe de o parte, nu are cum să influențeze dreptul la un proces echitabil ori soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, neexistând vreo legătură logică, de determinare, între aceste două aspecte, iar pe de altă parte, faptul în sine, al stabilirii unor termene procedurale, nu poate influența dreptul la un proces echitabil, cu atât mai mult cu cât nu s-a dovedit că acest termen este unul restrictiv.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, notele scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) Următoarele categorii de persoane vor putea propune un plan de reorganizare în condițiile de mai jos:

a) *debitorul, cu aprobarea adunării generale a acționarilor/asociaților, în termen de 30 de zile de la afișarea tabelului definitiv de creanțe, cu condiția formulării, potrivit art. 28, a intenției de reorganizare, dacă procedura a fost declanșată de acesta, și potrivit art. 33 alin. (6), în cazul în care procedura a fost deschisă ca urmare a cererii unuia sau a mai multor creditori;*”.

14. Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 344 lit. a) din titlul V — *Dispoziții tranzitorii și finale* din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Însă, având în vedere prevederile art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit căroră „*Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date*”, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, sens în care este Decizia nr. 509 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 19 iunie 2008, prin care s-a reținut că termenele instituite prin textul de lege criticat au în vedere soluționarea cu celeritate a procedurii declanșate în temeiul Legii nr. 85/2006, în absența lor, planul de reorganizare putând fi formulat oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine cât privește raporturile juridice dintre părți.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Mateescu în Dosarul nr. 2.909/85/2009/a65 al Curții de Apel Alba-Iulia — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba-Iulia — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

17. Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că, în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în sensul restrângerii accesului liber la justiție, ci exclusiv pentru a se asigura cadrul legal în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21. Așadar, reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — material sau procesual — chiar privind utilizarea căilor de atac prevăzute de art. 129 din Constituție și cuprinse în Legea nr. 85/2006, inclusiv prin instituirea unor termene, nu trebuie să conducă la o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar la o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, ocrotite în egală măsură (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 792 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 12 aprilie 2017, paragraful 43, sau Decizia nr. 251 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 10 aprilie 2006).

18. De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție consacră dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili normele de procedură. Prevederile criticate sunt norme de procedură, fiind tocmai o aplicare a prevederilor constituționale care sunt transpuse la nivel infraconstituțional, având în vedere specificul procedurii insolvenței, care este o procedură specială și, în consecință, s-a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, respectiv crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență (a se vedea Decizia nr. 182 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, sau Decizia nr. 169 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 205 din 10 aprilie 2013), cadru legislativ special în care se înscriu și dispozițiile criticate în prezenta cauză. Astfel, Curtea nu poate reține că prevederile criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 198

din 23 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 78/2000
pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de George Cristian Cădere în Dosarul nr. 898/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 749 D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 10 din 14 ianuarie 2016 și nr. 718 din 6 decembrie 2016 și se solicită menținerea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 898/103/2016, **Tribunalul Neamț — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție de neconstituționalitate ridicată de George Cristian Cădere într-un dosar ce are ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că luarea măsurilor asigurătorii *ab initio*, de către instanțele judecătorești, fără o analiză a necesității și a proporționalității acestor măsuri, este de natură a afecta independența și imparțialitatea acestora, cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 126 din Constituție. Se susține că, în aceste condiții, rolul judecătorului rămâne unul strict formal, fiind redus la aprobarea propunerii formulate de procuror, aspect ce subminează autoritatea judecătorească. Se arată, de asemenea, că sintagma „s-a săvârșit o infracțiune” încalcă prezumția de nevinovăție, dreptul de acces liber la justiție și dreptul de proprietate privată. Se susține că, prin folosirea

cuvântului „infracțiune”, legiuitorul are în vedere, întotdeauna, infracțiunea ca unic temei al răspunderii penale, așa cum aceasta este definită la art. 15 alin. (2) din Codul penal. Astfel, indiferent că este vorba despre o faptă consumată sau despre o tentativă, constatarea săvârșirii ei presupune parcurgerea, în întregime, a etapei urmăririi penale și a judecării, pentru ca, ulterior acestora, să fie pronunțată o soluție, conform art. 396 din Codul de procedură penală și că, doar în situația înlocuirii calității de inculpat cu cea de condamnat, poate fi înlăturată prezumția de nevinovăție, reglementată la art. 23 alin. (11) din Constituție. Or, prin constatarea săvârșirii unei infracțiuni înaintea parcurgerii etapelor anterior menționate, textul criticat încalcă prezumția de nevinovăție a inculpatului și dreptul acestuia la un proces echitabil. Se observă că toate celelalte măsuri preventive pot fi dispuse, prelungite sau menținute în condițiile existenței unei „*suspiciuni rezonabile*” că a fost săvârșită o infracțiune și că doar măsurile asigurătorii, în cazul comiterii unei infracțiuni de corupție, pot fi dispuse dacă „s-a săvârșit o infracțiune”, în condițiile în care, prin rechizitoriu, nu poate fi înfrântă prezumția invocată. Se susține că, odată dispusă în privința sa o măsură asigurătorie, conform prevederilor art. 20 din Legea nr. 78/2000, inculpatul are toate motivele să se teamă că judecătorul va considera, *de plano*, că el a săvârșit o infracțiune. Se arată, de asemenea, că Legea nr. 78/2000 nu prevede o durată maximă pentru care pot fi dispuse măsurile asigurătorii și nicio procedură de control periodic al legalității și temeiniciei acestor măsuri, aspect ce contravine prevederilor constituționale ale art. 53. În fine, se arată că prevederile art. 20 din Legea nr. 78/2000, ce instituie obligativitatea dispunerii măsurilor asigurătorii în cazul săvârșirii unor infracțiuni de corupție dintre cele reglementate prin legea analizată, discriminează inculpații care au săvârșit astfel de infracțiuni în raport cu cei care săvârșesc infracțiuni pentru care legea prevede pedepse cu limite speciale identice, dar în privința cărora nu există obligativitatea dispunerii măsurilor asigurătorii.

6. **Tribunalul Neamț — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se susține, în acest sens, că luarea măsurilor asigurătorii de către instanțele judecătorești, conform art. 20 din Legea nr. 78/2000, este condiționată de constatarea săvârșirii unei infracțiuni și că aceasta este independentă de vreo apreciere a organului judiciar cu privire la proporționalitatea măsurilor și la oportunitatea luării acestora. Pentru aceste motive se apreciază că textul criticat afectează imparțialitatea judecătorilor, fiind susceptibil să creeze o temere a inculpatului în sensul că, odată ce s-a dispus luarea măsurilor asigurătorii, organele judiciare vor considera că el a săvârșit o infracțiune. Se susține că eliminarea din cuprinsul textului criticat a sintagmei „săvârșirea unei infracțiuni” și reglementarea, în sarcina organului judiciar,

a obligației de analiză a proporționalității măsurii asigurătorii dispuse și a oportunității luării acesteia, similară procedurii dispunerii măsurii arestării preventive, ar pune dispozițiile art. 20 din Legea nr. 78/2000 în acord cu prevederile constituționale invocate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 10 din 14 ianuarie 2016. Se susține că reglementarea măsurilor asigurătorii prin lege organică constituie o aplicație a principiului legalității incriminării și că textul criticat nu încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Mai mult, se susține că prevederile art. 20 din Legea nr. 78/2000 nu contravin dispozițiilor art. 126 din Constituție, întrucât dispunerea măsurilor asigurătorii criticate se face de către instanța competentă, în mod similar dispunerii pedepselor penale, potrivit normelor procesual penale și conform legii analizate, atribuție ce revine puterii judecătorești, fără ca prin aceasta să fie încălcat principiul separației puterilor în stat.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că își menține punctul de vedere care a fost reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 10 din 14 ianuarie 2016.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, care au următorul cuprins: *„În cazul în care s-a săvârșit o infracțiune dintre cele prevăzute în prezentul capitol, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie”*.

13. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la calitatea legii, art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (2) referitoare la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, art. 44 cu privire la dreptul de proprietate privată, art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 126 privind instanțele judecătorești.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 10 din

14 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 4 aprilie 2016, și Decizia nr. 718 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

15. Prin Decizia nr. 10 din 14 ianuarie 2016, paragrafele 13—23, Curtea a reținut că măsurile asigurătorii sunt definite drept măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului, părții responsabile civilmente sau altor persoane, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile. Aceste măsuri au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Potrivit art. 249 alin. (3)—(5) din Codul de procedură penală, măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii se pot lua numai asupra bunurilor suspectului sau inculpatului; în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate; în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora. Măsurile asigurătorii se dispun de procuror, în cursul urmăririi penale, din oficiu sau la cererea părții civile, prin ordonanță motivată, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată în timpul procesului penal, la sesizarea procurorului, a părții civile sau din oficiu, prin încheiere motivată, producându-și efectele de la momentul dispunerii până la momentul pronunțării hotărârii definitive în dosarul penal. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că măsura asigurătorie, indiferent de organul judiciar care o instituie, trebuie motivată, fiind necesar să se arate, în cuprinsul actului prin care se dispune (ordonanță sau încheiere), îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurii și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează a fi garantată în acest fel. De asemenea, pentru instituirea sechestrului asigurător nu este necesar ca suspectul sau inculpatul să pregătească ori să realizeze manopere sau activități din care să rezulte că ar intenționa ascunderea bunurilor sale, măsura putând fi dispusă în toate cazurile în care s-a produs un prejudiciu sau legea impune confiscarea specială sau extinsă.

16. Totodată, Curtea a constatat că dispunerea măsurilor asigurătorii și instituirea sechestrului asigurător se fac pe baza valorilor implicate în cauză (valoarea prejudiciului sau a sumelor probabile ce trebuie confiscate, bonitatea suspectului sau a inculpatului, valoarea patrimoniului de care acesta dispune) și sunt lăsate, de regulă, la aprecierea organelor judiciare. De la această regulă Codul de procedură penală și legile speciale prevăd excepții referitoare atât la obligativitatea instituirii sechestrului asigurător, cât și la imposibilitatea luării măsurilor asigurătorii, acestea din urmă având drept criterii calitatea titularilor și tipul bunurilor.

17. Cu privire la cea dintâi categorie de excepții, dispozițiile art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală instituie obligativitatea instituirii sechestrului în cazul în care persoana vătămată este lipsită de capacitatea de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, indiferent dacă aceasta are sau nu desemnat un reprezentant legal și indiferent dacă acesta înțelege să formuleze o cerere de sechestr.

18. Cazuri de instituire obligatorie a sechestrului asigurător sunt prevăzute: la art. 32 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 12 octombrie 2012, conform căruia luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie în cazul săvârșirii oricărei infracțiuni de spălare a banilor sau de finanțare a actelor de terorism; la art. 11 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care prevede obligativitatea luării măsurilor asigurătorii în situația săvârșirii unei infracțiuni prevăzute de această lege; și la art. 20 din Legea nr. 78/2000, criticat de autorul excepției.

19. Analizând obiectul legilor anterior enumerate, precum și particularitățile infracțiunilor în cazul cărora este prevăzută excepția luării obligatorii a măsurilor asigurătorii, Curtea a reținut că reglementarea acestor excepții a fost determinată, în mod special, de importanța relațiilor sociale ocrotite prin acestea, de caracteristicile elementelor constitutive ale laturii obiective a acestor infracțiuni și de pericolul social crescut al faptelor incriminate.

20. Referitor la norma juridică a cărei neconstituționalitate se invocă în prezenta cauză, aceasta obligă organele judiciare la luarea măsurilor asigurătorii în cazul unor infracțiuni ce au un obiect material care poate atinge valori foarte mari și al căror pericol social este, de asemenea, foarte ridicat. Așa fiind, și prejudiciile provocate prin săvârșirea infracțiunilor constau în sume însemnate de bani. În aceste condiții, textul criticat are rolul de a asigura posibilitatea acoperirii parțiale sau totale a pagubelor provocate, caracterul obligatoriu al măsurilor asigurătorii având rolul de a împiedica sustragerea, ascunderea sau înstrăinarea bunurilor ce fac obiectul lor.

21. Curtea a constatat că, prin prisma particularităților infracțiunilor reglementate prin Legea nr. 78/2000, obligativitatea instituirii măsurilor asigurătorii apare ca fiind justificată.

22. Referitor la pretinsa încălcare prin textul criticat a dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea a statuat că, până la dovedirea vinovăției în materie penală, indisponibilizarea instituită prin sechestrul nu afectează substanța dreptului avut asupra bunurilor supuse măsurii.

23. Cu privire la pretinsa încălcare prin textul criticat a liberului acces la justiție, Curtea a constatat că dreptul fundamental prevăzut la art. 21 din Constituție semnifică posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin normele de procedură penală, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Or, simpla instituire a măsurilor asigurătorii, conform art. 20 din Legea nr. 78/2000, nu este de natură a înlătura aceste garanții procesuale, așa încât nu poate fi reținută restrângerea sau încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 21 din Constituție. De asemenea, Curtea a observat că indisponibilizarea bunurilor prin luarea măsurilor asigurătorii nu are în vedere drepturi în materie penală

în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială.

24. În ceea ce privește susținerea conform căreia prevederile art. 20 din Legea nr. 78/2000 încalcă dreptul la apărare, prevăzut la art. 24 din Constituție, Curtea a constatat că acesta din urmă presupune dreptul persoanei interesate de a se apăra în cadrul unei proceduri judiciare și de a fi asistată de un avocat ales sau numit din oficiu. În acest sens, procedura instituirii sechestrului asigurător, ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 78/2000, nu restrânge și nu înlătură posibilitatea titularului dreptului de proprietate asupra bunului sechestrat de a se apăra sau de a-și angaja un avocat, chiar și pe parcursul acestei proceduri necontencioase.

25. Referitor la respectarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, Curtea a constatat că instituirea unor măsuri cu caracter provizoriu și preventiv în vederea împiedicării distrugerii, sustragerii sau înstrăinării unor bunuri care au legătură cu săvârșirea unei infracțiuni nu este de natură a încălca prezumția de nevinovăție a proprietarului sau posesorului acestora, prezumție care subzistă până la constatarea vinovăției acestuia printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziei anterior invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

27. Distinct de cele reținute prin jurisprudența mai sus prezentată, cu privire la critica referitoare la folosirea de către legiuitor, în cuprinsul dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 78/2000, a sintagmei „s-a săvârșit o infracțiune”, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, ce reglementează condițiile generale de luare a măsurilor asigurătorii și care reprezintă legea generală în materia analizată, măsurile asigurătorii pot fi dispuse în cursul urmăririi penale, de către procuror, de către judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății. Așa fiind, dispunerea măsurilor asigurătorii poate fi făcută pe tot parcursul procesului penal. Or, sub aspectul stabilirii vinovăției inculpatului pentru săvârșirea faptelor în legătură cu care acesta este cercetat și, implicit, pentru răsturnarea prezumției de nevinovăție, procesul penal parcurge mai multe etape caracterizate prin nivele diferite de probațiune, de la bănuiala rezonabilă la dovedirea vinovăției dincolo de orice îndoială rezonabilă. Pe tot acest parcurs, anterior ultimului moment procesual, mai sus referit, prezumția de nevinovăție subzistă, fiind aplicabile prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție. Astfel, dobândirea calității de suspect presupune administrarea unui probatoriu din care să rezulte bănuiala rezonabilă că a fost săvârșită o faptă prevăzută de legea penală. La rândul său, calitatea de inculpat este dobândită în urma administrării unui probatoriu din care să rezulte posibilitatea ca o persoană să fi săvârșit o anumită infracțiune. În fine, calitatea de condamnat poate fi stabilită pe baza unor probe din care să rezulte, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru care este cercetat.

28. Având în vedere acest parcurs al procesului penal, ce are drept criteriu formarea treptată a certitudinii vinovăției inculpatului, în condițiile aplicării prezumției de nevinovăție,

Curtea reține că sintagma „s-a săvârșit o infracțiune”, folosită de legiuitor în cuprinsul textului criticat nu are în vedere ultima etapă a procesului penal, aceea a certitudinii săvârșirii de către inculpat a uneia dintre infracțiunile reglementate prin Legea nr. 78/2000, ceea ce ar echivala cu răsturnarea prezumției de nevinovăție în defavoarea acestuia și cu încheierea procesului penal, ci reprezintă o exprimare cu caracter generic aplicabilă în toate etapele procesuale, mai sus analizate, etape ce se desfășoară cu respectarea dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (11). Prin urmare, în sfera acestei sintagme pot fi incluse toate nivelele de probare a vinovăției, expresia criticată fiind, astfel, aplicabilă atât suspectului și inculpatului, cât și persoanei condamnate și, în consecință, în oricare dintre etapele procesului penal enumerate la art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală.

29. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că acest caracter general și sintetic al dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 78/2000 nu este de natură a lipsi norma criticată de claritate, precizie sau previzibilitate și că aceasta îndeplinește cerințele impuse de standardul calității legii, prevăzut prin dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Cu privire la norma constituțională anterior referită, Curtea Constituțională a statuat, în repetate rânduri, în jurisprudența sa, că o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând, la nevoie, la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 259 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 17 august 2016, paragraful 17). Or, prin raportare la aceste considerente, Curtea reține că orice persoană care săvârșește fapte dintre cele incriminate în cuprinsul cap. III din Legea nr. 78/2000 poate să aprecieze efectele acțiunilor sau inacțiunilor sale și să își adapteze conduita în funcție de acestea.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de George Cristian Cădere în Dosarul nr. 898/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția penală și constată că dispozițiile art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

30. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că persoanele care săvârșesc fapte sancționate penal prin prevederile Legii nr. 78/2000 și cele care săvârșesc alte categorii de fapte incriminate prin legi penale se află în situații juridice diferite, motiv pentru care reglementarea unui regim juridic diferit în privința lor nu este de natură a încălca principiul egalității în drepturi. În acest sens, instanța de contencios constituțional a precizat în jurisprudența sa că principiul nediscriminării presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, motiv pentru care el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 545 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 6 iulie 2011).

31. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 20 din Legea nr. 78/2000, a prevederilor art. 53 din Constituție, Curtea constată că instituirea măsurilor asigurătorii constituie, într-adevăr, o restrângere semnificativă a exercițiului dreptului de proprietate privată, prevăzut la art. 44 din Constituție, dar că această restrângere respectă condițiile enumerate la art. 53 anterior invocat. Astfel, ea este prevăzută prin lege, are un scop legitim, constând în evitarea ascunderii bunurilor și în asigurarea bunurilor necesare acoperirii prejudiciilor create prin săvârșirea unor fapte de corupție prevăzute în cuprinsul Legii nr. 78/2000. Totodată, măsura criticată este adecvată scopurilor anterior menționate, este necesară într-o societate democratică, fiind impusă de nevoia asigurării posibilității executării hotărârilor judecătorești pronunțate conform actului normativ criticat, și asigură un just echilibru între interesul individual, referitor la exercitarea prerogativei folosinței bunurilor, și cel general, care are în vedere buna desfășurare a procesului penal.

32. Cu privire la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută, întrucât norma constituțională anterior menționată prevede reglementarea prin lege a competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 262

din 27 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Asocieria dintre Societatea Florconstruct — S.R.L. din Suceava și Societatea Diasil Service — S.R.L. din Suceava în Dosarul nr. 866/39/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 356D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie. Dispozițiile criticate, care prevăd instituirea garanției de bună conduită, sunt dispoziții speciale în materia achizițiilor publice, fără a putea fi calificate ca fiind de natură a încălca accesul liber la justiție. Celelalte critici vizează chestiuni ce țin de aplicarea legii, și nu de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 382 din 9 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 866/39/2015, **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Asocieria dintre Societatea Florconstruct — S.R.L. din Suceava și Societatea Diasil Service — S.R.L. din Suceava într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 sunt neconstituționale, deoarece impunerea obligației de a achita

garanția de bună conduită în cazul formulării unei plângeri, în fața instanței de judecată, împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor — și în privința unui ofertant care este desemnat câștigător al procedurii de atribuire, ce a fost intervenient accesoriu în favoarea autorității contractante în faza administrativ-jurisdicțională și căruia i s-a admis cererea de intervenție în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, este excesivă, nejustificată, de natură a încălca liberul acces la justiție și dreptul la apărare.

6. În acest context menționează că soarta plângerii formulate de intervenientul accesoriu este dependentă de atitudinea procesuală a persoanei în sprijinul căreia a fost formulată cererea de intervenție, după cum dispune în mod imperativ art. 67 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*calea de atac exercitată de intervenientul accesoriu se socotește neavenită dacă partea pentru care a intervenit nu a exercitat calea de atac, a renunțat la calea de atac exercitată ori aceasta a fost anulată, perimată sau respinsă fără a fi cercetată în fond*”. Astfel, în speță, obligarea intervenientului accesoriu la plata a 25.000 euro cu titlu de garanție de bună conduită, în condițiile în care demersul judiciar al acestuia, respectiv plângerea împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, nu depinde în totalitate de voința acestuia, ci de atitudinea procesuală a persoanei în favoarea căreia a fost formulată cererea de intervenție, este excesivă și de natură să îngreuească accesul la justiție.

7. Totodată, se precizează că ofertantul câștigător nu se află în ipoteza prevederilor art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 în ceea ce privește comportamentul necorespunzător, deoarece interesul acestuia constă în finalizarea procedurii de achiziție publică și încheierea contractului, context în care nu i se poate antama o atitudine de rea-credință și de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale.

8. **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție, are în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 24 din Constituție, arată că dreptul la apărare al intervenientului accesoriu nu este afectat prin dispoziția legală criticată, ci, eventual, prin instituirea sancțiunii de respingere ca neavenită a căii de atac formulate de intervenientul accesoriu prin art. 67 alin. (4) din Codul de procedură civilă, text de lege ce nu face obiectul criticilor de neconstituționalitate. Cu privire la dispozițiile art. 16 din Constituție, menționează că cererea de sesizare a Curții

Constituționale nu este motivată, dar, totodată, nu se poate reține că prevederile criticate încalcă aceste dispoziții constituționale.

11. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: *„(7) Prevederile alin. (1)—(6) se aplică în mod corespunzător și în situația în care plângerea împotriva deciziei Consiliului este formulată de o altă persoană decât autoritatea contractantă sau contestator, conform art. 281”*. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 a fost abrogată prin art. 238 lit. a) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016. Însă, având în vedere prevederile art. 236 alin. (2) și (4) din Legea nr. 98/2016, potrivit cărora *„procedurilor de atribuire în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei legi li se aplică legea în vigoare la data inițierii procedurii de atribuire. (...) Contractele de achiziție publică/Acordurile-cadru încheiate înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi sunt supuse dispozițiilor legii în vigoare la data când acestea au fost încheiate în tot ceea ce privește încheierea, modificarea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea acestora”* și cele ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, potrivit cărora *„Contestațiile/Cererile/Plângerile aflate în curs de soluționare la Consiliu/instanța de judecată la data intrării în vigoare a prezentei legi continuă să fie soluționate în condițiile și cu procedura prevăzute de legea în vigoare la data la care au fost depuse”*, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea cetățenilor, art. 21 cu privire la accesul liber la justiție și art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile criticate în prezenta cauză sunt norme de trimitere. Astfel, potrivit art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, prevederile alin. (1)—(6) se

aplică în mod corespunzător și în situația în care plângerea împotriva deciziei Consiliului este formulată de o altă persoană decât autoritatea contractantă sau contestator, conform art. 281. Potrivit art. 281 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, deciziile Consiliului privind soluționarea contestației pot fi atacate de către autoritatea contractantă și/sau de către orice persoană vătămată, în sensul art. 255 alin. (2), cu plângere la instanța judecătorească prevăzută la art. 283 alin. (1), în termen de 10 zile de la comunicare, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie; plângerea va fi formulată în scris și va fi motivată, dispozițiile art. 270 alin. (1) aplicându-se în mod corespunzător; persoana care formulează plângerea împotriva deciziei pronunțate de Consiliu comunică, în termenul prevăzut la alin. (1), o copie a acesteia, precum și a înscrisurilor doveditoare, fără referire la acele informații pe care operatorul economic le precizează în oferta sa ca fiind confidențiale, clasificate sau protejate de un drept de proprietate intelectuală, și părților care au fost implicate în procedura de contestare în fața Consiliului, depunând dovada de comunicare în fața instanței până la primul termen de judecată.

16. În acest context, în virtutea art. 271¹ alin. (1)—(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, în scopul de a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător, contestatorul are obligația de a constitui garanția de bună conduită pentru întreaga perioadă cuprinsă între data depunerii contestației/cererii/plângerii și data rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată de soluționare a acesteia [alin. (1)]; contestația/cererea/plângerea va fi respinsă în cazul în care contestatorul nu prezintă dovada constituirii garanției prevăzute la alin. (1) [alin. (2)]; garanția de bună conduită se constituie prin virament bancar sau printr-un instrument de garantare emis în condițiile legii de o societate bancară ori de o societate de asigurări și se depune în original la sediul autorității contractante și în copie la Consiliu sau la instanța de judecată, odată cu depunerea contestației/cererii/plângerii [alin. (3)]; cuantumul garanției de bună conduită se stabilește prin raportare la valoarea estimată a contractului ce urmează a fi atribuit [alin. (4)]; garanția de bună conduită trebuie să aibă o perioadă de valabilitate de cel puțin 90 de zile, să fie irevocabilă și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă [alin. (5)]; în cazul în care, în ultima zi de valabilitate a garanției de bună conduită, decizia Consiliului sau hotărârea instanței de judecată nu este rămasă definitivă, iar contestatorul nu a prelungit valabilitatea garanției de bună conduită în aceleași condiții de la alin. (1)—(5), autoritatea contractantă va reține garanția de bună conduită. Prevederile art. 271² alin. (3)—(5) se aplică în mod corespunzător.

17. Prevederile art. 271¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 au format obiectul controlului de constituționalitate, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2015, Decizia nr. 271 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 8 iulie 2015, sau Decizia nr. 476 din 18 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 6 august 2015.

18. Prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, precitată, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 și a constatat că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

19. Ulterior, prin Decizia nr. 750 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 11 ianuarie 2016, a admis excepția de neconstituționalitate a

prevederilor art. 271¹ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 și a constatat că sintagma „și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă” este neconstituțională.

20. Totodată, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea a reținut că accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, prevederile criticate fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2), potrivit căroră „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. În acest context, Curtea a reținut faptul că, astfel cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2014 [care modifică și completează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006], legiuitorul delegat, având în vedere necesitatea adoptării unor măsuri urgente care să fluidizeze procedura de atribuire a contractelor de achiziții publice și care să protejeze autoritățile contractante împotriva depunerii unor contestații abuzive care tind să modifice scopul pentru care au fost instituite căile de atac în domeniul achizițiilor publice, a instituit garanția de bună conduită (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 750 din 4 noiembrie 2015, precitată, paragrafele 25 și 26).

21. Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea reține că prin instituirea garanției de bună conduită, astfel cum aceasta a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2014, se reglementează reguli procedurale specifice cu privire la judecarea contestației în materia achizițiilor publice, fără a putea fi calificată ca fiind o îngrădire a dreptului de acces liber la justiție sau a dreptului la apărare, inclusiv în situația în care plângerea împotriva deciziei Consiliului este formulată de o altă persoană decât autoritatea contractantă sau contestator.

22. În ceea ce privește menționarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Constituție, deși autoarea excepției de neconstituționalitate nu motivează, în

concret, pretinsa încălcare a principiului egalității, Curtea, având în vedere Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, reține că din examinarea prevederilor art. 271¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, în ansamblu, cât și a celor ale art. 271¹ alin. (7), criticate în prezenta cauză, acestea sunt tocmai o transpunere la nivel infraconstituțional a dispozițiilor constituționale cu privire la egalitatea în drepturi, aplicându-se tuturor celor care cad sub incidența acestora.

23. De altfel, referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, ca urmare a faptului că prevederile legale criticate impun obligația constituirii garanției de bună conduită doar pentru una dintre părțile litigiului în materie de achiziție publică, anume operatorul economic participant, nu și în sarcina autorității contractante, Curtea, prin Decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, a constatat că această critică este neîntemeiată, întrucât, astfel cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create. Principiul egalității în drepturi prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa fiind, nu se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă. De altfel, o eventuală comparație între contestator și autoritatea contractantă nici nu s-ar putea susține câtă vreme garanția de bună conduită a fost instituită tocmai pentru a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător al participantului la procedură, respectiv al contestatorului.

24. Distinct de cele prezentate, în ceea ce privește celelalte aspecte menționate de autoarea excepției de neconstituționalitate referitor la calitatea procesuală pe care susține că o are în litigiul dedus judecării, Curtea observă că acestea sunt chestiuni ce țin de interpretarea și aplicarea legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asocieria dintre Societatea Florconstruct — S.R.L. din Suceava și Societatea Diasil Service — S.R.L. din Suceava în Dosarul nr. 866/39/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 271¹ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind modificarea art. 42 din Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politici agricole, al Direcției generale afaceri europene și relații internaționale și al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură nr. 258.899 din 20.06.2017,

în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 637/2008 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 73/2009 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Articolul 42 din Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 42 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) valorificării unei producții minime anuale de 1,3 tone boabe soia/ha către unități de procesare autorizate/inregistrate la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor și/sau a utilizării acesteia în consumul propriu la

nivelul fermei pentru hrana animalelor deținute, înscrise în Registrul național al exploatațiilor, și a păsărilor, situație în care prezintă dovada că la nivelul fermei dețin animale, respectiv păsări, și/sau a valorificării pe bază de contract comercial de vânzare/cumpărare a mărfii.

În cazul loturilor semincere, fac dovada livrării către menținătorul sau deținătorul soiului a cantității minime de 1,3 tone sămânță, pe bază de aviz de expediție, și/sau cantitatea minimă de 1,3 tone/ha se livrează către terți ale căror exploatații sunt situate pe teritoriul național, pe bază de factură și/sau fila/filele din carnetul de comercializare a produselor din sectorul agricol;”.

2. La articolul 42 alineatul (3), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) Contractul comercial de vânzare/cumpărare a mărfii, în cazul în care valorificarea producției minime de 1.300 kg/ha s-a făcut în baza acestuia, însoțit de documentele prevăzute la lit. a);”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Daniel Dumitru Botănoiu,
secretar de stat

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**pentru aprobarea modelului etichetei pentru produsul pepeni comercializat de producătorii agricoli**

Văzând Referatul de aprobare nr. 259.118 din 29.06.2017 al Direcției generale politici agricole, în baza prevederilor art. 14 alin. (3) Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — În sensul prevederilor art. 14 alin. (3) din Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *lege*, se aprobă modelul etichetei pentru produsul pepeni comercializat de producătorii agricoli, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Informarea cu privire la obligația afișării etichetei la locul de vânzare, potrivit prevederilor art. 14 alin. (3) din lege, precum și verificarea afișării de către producătorii agricoli a acestora se derulează prin structurile cu atribuții în inspecții tehnice din cadrul direcțiilor pentru agricultură județene și a municipiului București, denumite în continuare *DAJ*.

(2) În vederea asigurării trasabilității produsului pepene, structurile prevăzute la alin. (1) verifică atestatul de producător, carnetul de comercializare, precum și documentul de identitate al producătorului agricol.

(3) Monitorizarea verificărilor prevăzute la alin. (1) și (2) se realizează de către Direcția generală control, antifraudă și

inspecții din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în baza informărilor transmise de *DAJ* săptămânal.

(4) Verificarea afișării de către producătorii agricoli a etichetelor se realizează prin sondaj de către Direcția generală control, antifraudă și inspecții din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Art. 3. — (1) Eticheta pentru produsul pepeni comercializat de producătorii agricoli va conține informații cu privire la denumirea produsului, localitatea de origine, data obținerii produsului și prețul de vânzare.

(2) Producătorul agricol are obligația afișării etichetei prevăzute la alin. (1) într-un loc vizibil cumpărătorilor, fără a se deteriora.

Art. 4. — Eticheta are următoarele caracteristici:

a) să fie confecționată din hârtie A4, plastifiată transparent;

b) să fie imprimată landscape, față-verso, color, cu denumirea produsului, localitatea de origine, data obținerii produsului, prețul de vânzare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 3 iulie 2017.
Nr. 225.

ANEXĂ

Eticheta pentru produsul pepeni

(model)

Denumire produs .....
Localitatea de origine .....
Data obținerii produsului .....
Prețul de vânzare .....

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE**privind acordarea unor derogări de la aplicarea dispozițiilor art. 22
din Regulamentul de organizare și desfășurare a examenului de competență profesională,
aprobat prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 60/2014**

Având în vedere:

— art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 433/2011;

— art. 7 și 8 din Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 51/2015 privind modalitatea de adoptare a hotărârilor Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România și Procesul-verbal nr. 3.029 din data de 25.04.2017 privind votul valabil exprimat de către membrii Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă acordarea unor derogări de la aplicarea dispozițiilor art. 22 din Regulamentul de organizare și desfășurare a examenului de competență profesională, aprobat prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 60/2014 („Hotărârea Consiliului CAFR nr. 60/2014”), astfel:

a) Se aprobă organizarea unei sesiuni suplimentare a examenului de competență profesională în trimestrul IV al anului 2017 în plus față de sesiunea mai 2017 organizată conform Hotărârii Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 23/2017*).

b) Persoanele care au finalizat stagiul în activitatea de audit financiar și care se aflau în perioada legală de susținere a examenului de competență profesională la momentul adoptării Hotărârii Consiliului CAFR nr. 60/2014 se pot înscrie și pot susține examenul de competență profesională în anul 2017 atât în

sesiunea examenului organizat în luna mai 2017, cât și în sesiunea examenului de competență profesională suplimentară.

c) Persoanele care au finalizat anul III de stagiul în anii 2014, 2015 și 2016 și în aprilie—mai 2017 și se află în perioada legală de susținere a examenului de competență la data înscrierilor la sesiunea de examen din mai 2017 se pot înscrie și pot susține examenul de competență profesională în anul 2017 atât în sesiunea din luna mai 2017, cât și în sesiunea de examen de competență profesională suplimentară.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se aplică exclusiv pentru anul 2017.

Art. 3. — Departamentul de admitere, pregătire continuă și stagiați va duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se comunică spre avizare Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile.

Art. 5. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,
Gabriel Radu

București, 26 aprilie 2017.
Nr. 28.

*) Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 23/2017 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

